

# РЕШЕНИЕ

№ 524

гр. София, 28.01.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав**, в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Катя Аспарухова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8151** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.204 от АПК вр. с чл.104 от Закона за държавния служител /ЗДСл./.

Образувано по искова молба на Н. Н. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ за осъждането на последната да заплати на ищцовата страна сумата от 5644,80лв. /първоначално 5805,30лв./, представляващи обезщетение изразяващо оставането ѝ бе работа за периода от 19.06.2013г. до 19.12.2013г. следствие на отменената заповед №ЧР-241 от 19.06.2013г. за прекратено служебно правоотношение и отменената заповед №ЧР-701 от 18.06.2013г. за наложено наказание „уволнение“, ведно с лихвата от 2964,57лв. /първоначално 3037,60лв./ от 19.12.2013г. до 12.02.2019г., когато е влязло в сила решението за отмяна, както и се претендира лихва до окончателното изплащане на сумата /видно от молбата на л.105/.

С исковата молба се твърди, че К. е заемала длъжността началник отдел „Закрила на детето“ в Дирекция Социално подпомагане –В., когато със заповед №ЧР-701 от 18.06.2013г. на изпълнителния директор на агенцията ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и със заповед ЧР-241 от 19.06.2013г. ѝ е прекратено служебното правоотношение. Посочено е, че заповедите са отменени с влязло в сила решение №7965 от 14.12.2016г. по адм.дело №81/2016г.на АССГ /л.94/ оставено в сила с решение №1893 от 12.02.2019г. по адм.дело №1237/2017г. на ВАС /л.99/. Видно от уточение на исковата молба направено молба от 20.05.2019г. на л.105 претенцията е с правно основание чл.104, ал.1 от ЗДСл. и е за 6-месечния период от

уволнението, през който ищцата е останала без работа считано от 19.06.2013г. до 19.12.2013г. ..Размерът е формиран на база основната заплата от 1000лв като се изключи сумата от 450лв. получена за периода от работа по трудов договор като психолог в [община] от 01.12.2013г. до 19.12.2013г..Претендира се и законната лихва върху главницата считано от 19.12.2013г. до 12.02.2019г. /първоначално е било до окончателното изплащане/ в размер на 2964,57лв..

В съдебно заседание ищцата лично поддържа иска си и чрез адв.Т.. Претендират се разноси.

Ответната страна, чрез юрк.С. не оспорва иска по същество за главницата, като оспорва само исковата претенция за лихва и твърди, че следва да бъде в размер на 10,98лв. изчиследна от 12.02.2019г. /влизане в сила на решението за отмяна до 18.02.2019г., когато е възстановена ищцата на работа. Претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковите претенции. Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото не е спорно, че: с влязло в сила решение №7965 от 14.12.2016г. по адм.дело №81/2016г.на АССГ /л.94/ оставено в сила с решение №1893 от 12.02.2019г. по адм.дело №1237/2017г. на ВАС /л.99/ са отменени заповед №ЧР-241 от 19.06.2013г. за прекратено служебно правоотношение и заповед №ЧР-701 от 18.06.2013г. за наложено уволнение. Решението е влязло в сила на 12.02.2019г..

Ответникът с отговора на исковата молба на л.185 не оспорва периода на търсеното обезщетение, който е съобразно чл.104 от ЗДСл и е от датата на уволнението 6 месеца т.е.от 19.06.2013г. до 19.12.2013г.. Не оспорва и размера на основната заплата по 1000лв. месечно като твърди, че от общото обезщетение следва да се приспадне сумата от 257,32лв. /а не както ищцата визира само 197,70лв./ платени на ищцата по трудово правоотношение за периода от 01.12 до 19.12.2013г..

Следва да се има предвид, че по делото е изслушано заключението на в.л.Б. на л.201, видно от което обезщетението за 6 месеца от 19.06 до 19.12.2013г. изчислено на база основната заплата към датата на признаване на уволнението за незаконно /12-02-2019г./ е в размер на 5644,80лв.. За да достигне до този извод вещото лице е констатирало, че възнаграждението е 1000лв. месечно, като от тях за 19-те дни на м.12.2013г. е приспаднала съответната сума от полученото за периода възнаграждение по трудово правоотношение от 450лв. или за 19 дни по 23,68лв.дневно. Съответно заработеното възнаграждение за работните 15 дни м.декември на тази база е 355,20лв., които са приспаднати от общото обезщетение от 6000лв. и е получен дължим размер на възнаграждението 5644,80лв., поради което измененната основна искова претенция е основателна напълно е следва да се уважи.

Относно лихвата – същата е дължима от деня на признаването на заповедна да незаконосъобразна т.е. от 12.02.2019г.. Неоснователна е претенцията да се търси лихва от 19.06.2013г. до 12.02.2019г., тъй като самото обезщетение се определя на база основното възнаграждение към деня на признаване на уволнението за незаносообразно т.е. към един по-късен момент от 19.06.2013г., именно за да не се ощети ищцата. Същата не може да претендира това обезщетение 6 години по-рано, тъй като към този момент и основната ѝ заплата е била друга. В тази хипотеза би се обогатила неоснователно, тъй като целта на обезщетението е да се репапира възнаграждението, което би получила, ако беше на работа и не беше уволнена. За тази

цел и обезпечаването ѝ –законодателят е заложил базата на изчисляване на обезщетението да бъде именно този по-късен момент, когато се признае уволнението за незаконосъобразно и от тази дата може и да се претендира лихва. Съдебната практика в тази насока е безспорна вкл. почива на т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2004 г. по т. гр. д. № 3/2004 г. на ВКС. /напр. решение №7117 от 27.05.2014г. по адм.дело №931/2014г. Vo. На ВАС/. Не следва дори да се определя размера на лихвата като отделна претенция.

Не се споделя становището на юрк.С., че лихва се дължи само от 12.02.2019г. до 18.02.2019г., когато е възстановена ищцата. Възстановяването на ищцата не означава, че ѝ е платено обезщетението. Същото е дължимо с лихва до плащането му.

Относно разноските: същите на ищцата са както следва: 150лв. за вещо лице, няма д.т., няма и платено адвокатско възнаграждение, поради което следва ответникът да бъде осъден и за тези разноски.

ВОДИМ СЪДЪТ

#### РЕШИ:

По искова молба на Н. Н. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ да заплати сумата от 5644,80лв. , представляваща обезщетение изразяващо се в оставането ѝ бе работа за периода от 19.06.2013г. до 19.12.2013г. следствие на отменената заповед №ЧР-241 от 19.06.2013г. за прекратено служебно правоотношение и отменената заповед №ЧР-701 от 18.06.2013г. за наложено наказание „уволнение“, ведно със законната лихва от 12.02.2019г. до окончателното изплащане на сумата като ОТХВЪРЛЯ иска за лихва върху посочената главница от 19.06.2013г. до 12.02.2019г. в размер на 2964,57лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА Агенцията за социално помпомагане да заплати разноски на ищцата Н. К. за вещо лице в размер на 150лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи.

Съдия: